

ležitost, jejíž bližší rozvedení jest ponechati důvodům. Není proto ani uplatňovaný zmatek podle § 281 čís. 3 tr. ř. odůvodněn. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Podle § 290 tr. ř. bylo postupováno ohledně výroku, jímž byl obžalovaný odsouzen pro případ nedobytnosti odškodného 500 Kč, přisouzeného soukromému obžalobci za příkoří do vězení na pět dnů, protože tato pokuta jest odškodněním za příkoří činem způsobené, nikoli trestem poněžitým po rozumu § 240 písm. a) tr. zák. Vydobytí odškodnění jest však podle § 373 tr. ř. ponecháno poškozenému a nelze je změnit ve vězení.

Čís. 3804.

Požadavku § 260 čís. 1 tr. ř. je vyhověno tím, že byl do rozsudku pojat výrok porotců.

Ohrožení cizího majetku zmíněné v § 169 tr. zák. jest nejen objektivní, nýbrž i subjektivní podmínkou trestnosti; tato známka deliktová nemusí býti v hlavní otázce zvláště vytknuta; takové znaky zločinu jsou pojaty do otázky již obratem »je-li obžalovaný vinnen«.

Skutková podstata zločinu podle § 170 tr. zák. předpokládá ve směru subjektivním úmysl pachatelův, by zapálením vlastní věci buď zkrátil práva osoby třetí, nebo uvedl někoho v podezření; byl-li tento zákonný znak deliktový (úmysl poškozovací) pojat do druhé hlavní otázky ne sice v doslovu § 170 tr. zák., nýbrž ve formě obecného úmyslu podvodného (v doslovu § 197 tr. zák.), nejde o porušení předpisu § 318 tr. ř., poněvadž se ve směru subjektivním kryje skutková podstata speciálního zločinu podle § 170 tr. zák. s obecným zločinem podvodu podle § 197 tr. zák.

Ideální souběh zločinu podle § 169 tr. zák. se zločinem podle § 170 tr. zák. není možným; jest však možným souběh zločinu nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200 tr. zák. se zločinem žhářství podle § 166 tr. zák.

Spoluvlastník budovy může se jejím zapálením dopustiti zločinu podle § 166 i podle § 169 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. března 1930, Zm I 903/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost manželky obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Klatovech ze dne 5. listopadu 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem žhářství podle §§ 169, 167 e) tr. zák. a zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti čís. 5, 6, 9, 10 a) § 344 tr. ř., věcně provádí i zmatky čís. 4 a 11 téhož zákonného

ustanovení. Odvolávajíc se na ustanovení § 340 posl. odst. tr. ř., podle něhož se musí rozsudek porotního soudu vyhotoviti způsobem předepsaným v §§ 260 a 270 tr. ř., vytýká zmateční stížnost, že prý se neuvádí v důvodech, které konkrétní skutkové okolnosti považoval soud porotní, vycházejí z výroku porotců, vzhledem k objektivní a subjektivní skutkové podstatě trestných činů, pro které byl obžalovaný odsouzen, za prokázané. Tím prý soud porušil ustanovení § 270 tr. ř. v doslovu čl. I. odst. 10 zák. čís. 1/1920 a zavinil zmatečnost rozsudku podle čís. 5 — správně čís. 4 § 344 tr. ř. Než výtka není odůvodněna, poněvadž porušení nebo nešetření některého z §§ cit. v odst. 4 § 344 tr. ř. působí zmatečnost jen tenkrát a potud, pokud jde o ta jejich ustanovení, k nimž se právě vztahuje vyhrůžka zmatečnosti. Předpis § 270 tr. ř. není v odst. 4 § 344 tr. ř. vůbec citován. Citován jest ovšem předpis § 260 tr. ř., o němž však zmateční stížnost sama netvrdí, že byl soudem porušen. Požadavku § 260 čís. 1 tr. ř., který by tu při úvaze o zmatečnosti vzhledem k obsahu zmateční stížnosti jedině přicházel v úvahu, bylo úplně vyhověno tím, že byl do rozsudku pojat výrok porotců, jak nařizuje § 340 odst. 3 tr. ř. (srov. rozh. čís. 637 vid. sb.). Neodůvodněn jest i zmatek čís. 6 § 344 tr. ř., spočívající podle názoru zmateční stížnosti v tom, že prý porotní soud porušil předpis § 318 tr. ř. a) nepojav do první hlavní otázky na zločin podle § 169 tr. zák., který předpokládá po stránce subjektivní vědomí, že pachatel zapálením svého majetku vydá v nebezpečí ohně i majetek cizí, tuto zákonnou známku, jednak b) nepojav do druhé hlavní otázky na zločin podle § 170 tr. zák. »žádné bližší pojmové omezení (v tomto §) předpokládaného vědomého obmyslu«. K a): Jest správné, že skutková podstata § 169 tr. zák. předpokládá ve směru subjektivním, by pachatel jednal v úmyslu ohrožovacím, jak výše uvedeno, že ohrožení cizího majetku v tomto § zmíněné jest nejen objektivní, nýbrž i subjektivní podmínkou trestnosti, — (rozh. čís. 2090 sb. n. s. a Löflerova sbírka čís. 319/1912) — avšak tato v zákoně subinteligovaná známka deliktová nemusí býti v hlavní otázce zvláště vytknuta, poněvadž takové v zákoně subinteligované znaky zločinu jsou pojaty do otázky již obratem, je-li obžalovaný »vinen« — srovn. rozh. nejv. s. citovaná u § 318 pozn. 4 tr. ř., vydání Kompasů. Rozhodnutí cit. v pozn. 7, na něž se odvolává zmateční stížnost, týká se ustanovení § 139 tr. zák., které určuje jen trest na zavraždění dítěte, kdežto otázku viny jest posuzovati i v tomto případě podle § 134 tr. ř., o níž platí to, co shora uvedeno. K b): Skutková podstata zločinu podle § 170 tr. zák. předpokládá ve směru subjektivním úmysl pachatelův, by zapálením vlastní věci buď zkrátil práva osoby třetí, neb uvedl někoho v podezření. Tento zákonný znak deliktový, t. zv. úmysl poškozovací, byl pojat do druhé hlavní otázky ne sice v doslovu § 170 tr. zák., nýbrž ve formě obecného úmyslu podvodného, tedy v doslovu § 197 tr. zák., ale poněvadž se v té příčině, ve směru subjektivním, skutková podstata speciálního zločinu podle § 170 tr. zák. kryje s obecným zločinem podvodu podle § 197 tr. zák., nemůže býti řeči o porušení ustanovení § 318 tr. ř.

Co se týče námitky čís. 10 a) § 344 tr. ř., že prý obžalovaný neměl být odsouzen pro zločin podle § 169 tr. zák., poněvadž prý nejsou zjištěny všechny znaky tohoto zločinu, najmě že výrokem porotců nebylo zjištěno, či majetek chtěl obžalovaný vydati nebezpečí požáru — jest uvést toto: Při posuzování této otázky jest vycházeti ze skutečnosti, že se v souzeném případě jedná o zapálení domku, nalézajícího se ve spoluvlastnictví, z nichž jen jeden spoluvlastník tento společný majetek zapálil. Tím dostává věc zcela jiný ráz. Rozsudek i obžaloba, ač tato dosti nejasně, dovolávají se sice jen §§ 170 a 169 tr. zák., majíce na mysli vlastní předmět s ohrožením cizího majetku, ač obžalovaný v souzeném případě nezapálil domek náležející výhradně jemu, nýbrž domek, jehož byl spoluvlastníkem jen ideální polovinou. Spoluvlastník nemůže však v takovém případě svůj majetek jinak úmyslně zapáliti, než že zapálí úmyslně i majetek cizí, majetek svého spoluvlastníka. Důsledkem toho jde v takovém případě vlastně vždy o zločin žhářství podle § 166 tr. zák., pokud se týče zapálení ideální poloviny spoluvlastníka, a vzešel-li skutečně oheň, o žhářství kvalifikované podle § 167 písm. e) tr. zák., trestné těžkým žalářem od 10 do 20 let. Ustanovení § 169 tr. zák. přicházelo by tu v úvahu jen, pokud jde o zapálení vlastní ideální poloviny pachatelovy s ohrožením cizího majetku. Než žhářství podle § 169 tr. zák. je v takovém případě konsumováno zločinem žhářství podle §§ 166, 167 písm. e) tr. zák. V I. hlavní otázce, jak byla dána porotcům, jest se zřetelem na slova »jehož jest spoluvlastníkem« vystižena celá skutková podstata zločinu podle §§ 166, 167 písm. e), ježto zjišťuje, že ve zlém obmyslu předsevzatým založením ohně v domku č. 236 ve S. zapálen byl vlastní majetek obžalovaného s ohrožením majetku cizího a současně i majetek cizí, totiž domek patřící jednou polovicí jemu (pachateli) a druhou polovicí osobě jiné (spoluvlastníku pachatele) a že oheň vzešel. Když pak soud uznal obžalovaného vinným zločinem žhářství podle §§ 169, 167 písm. e) tr. zák. místo správněji podle §§ 166, 167 písm. e) tr. zák. a vyměřil mu trest podle § 167 e) tr. zák. pro obě formy žhářství stejně platného, nestala se obžalovanému křivda, což by bylo podmínkou vznesení zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného (§§ 280, 343 tr. ř.). Pokud se týče tvrzené nepřipustnosti ideálního souběhu zločinů podle §§ 169 a 170 tr. zák., jest sice připustiti, že ideální souběh čistého zločinu podle § 169 tr. zák. se zločinem podle § 170 tr. zák. již podle doslovu tohoto § («... aniž při tom cizí majetek byl v nebezpečnosti...») nebyl by možným. Než, nehledíc k tomu, že stěžovatel byl uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 200 tr. zák., který se zločinem žhářství podle § 166 tr. zák., o nějž se ve skutečnosti jedná, může se sbíhati (srov. sb. n. s. 1722 na konci), byl obžalovaný v souzeném případě odsouzen pro oboje delikty k nejnižšímu trestu použitím § 338 tr. ř. i pro zločin žhářství samotný vůbec přípustnému. Již proto nemohl by si z příčiny jím uvedené do rozsudku stěžovati. Nedůvodnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.